

Ar trebui s-o cunoașteți. N-ați văzut în viața voastră un copil așa de drăguț și de deștept. E foarte inteligentă. A luat numai note mari de când a început școala. Dacă mă gândesc mai bine, eu sînt singurul tîmpit din familie. Fratele meu D.B. e scriitor și fratele meu Allie, cel care a murit, de care v-am povestit, era un adevărat magician. Eu, tîmpitul casei. Dar trebuie s-o vedeți pe Phoebe a noastră. Are părul spre roșu, cam cum îl avea Allie, și vara e tunsă foarte scurt. Îl poartă prins după urechi pe timpul verii. Are niște urechiuțe frumoase și drăgălașe. Iarna își lasă părul să crească. Uneori, mama i-l împletește și alteori nu. Dar e tare frumos. N-are decît zece ani. E slabă, ca și mine, dar la modul plăcut. Slabă ca patinatoarele pe rotile. Am studiat-o o dată atent în timp ce traversa Fifth Avenue în drum spre parc și așa e, subțire ca o patinatoare. V-ar plăcea de ea. Cînd îi spui ceva lui Phoebe, știe exact despre ce naibii vorbești. Poți s-o iei cu tine oriunde. Dacă, de exemplu, o iei la un film prost, își dă seama că-i prost. Dacă o iei la un film foarte bun, își dă seama că-i un film foarte bun. D.B. și cu mine am luat-o cu noi să vadă un film francezesc, *Nevasta brutarului*, în care juca Raimu. I-a plăcut de-a murit. Dar preferatul ei e *39 de trepte*, cu Robert Donat. Știe tot filmul pe dinafară, pentru că am dus-o să-l vadă de vreo zece ori. Cînd Donat ajunge la ferma aia scoțiană, de exemplu, atunci cînd fuge de polițai și tot tacîmul, Phoebe zice-n gura mare, în timpul filmului – exact în același timp cu scoțianul din film:

— Ai vreo problemă să mănînci hering?

Știe toate dialogurile pe de rost. Și când profesorul din film, care e de fapt spion german, ridică degetul mic, din care-i lipsește o parte din falangă, ca să îl arate pe Robert Donat, Phoebe a mea îl taie la chestia asta – fiindcă își îndreaptă și ea degetul mic spre mine pe întuneric și mi-l bagă drept în față. E OK. V-ar plăcea de ea. Singura problemă e că-i un pic prea afectuoasă uneori. E foarte sensibilă, pentru un copil. O altă chestie pe care-o face, scrie cărți tot timpul. Numai că nu le termină. Toate sînt despre un copil pe care-l cheamă Hazel Weatherfield – doar că Phoebe îi scrie numele „Hazle“. Hazle Weatherfield e o fată detectiv. Teoretic e orfană, dar taică-său tot apare prin carte. Tatăl ei e, invariabil, un „domn înalt și bine, în vîrstă de vreo 20 de ani“. Chestia asta mă dă pe spate. Draga de Phoebe. Jur pe ce-am mai sfînt că v-ar plăcea de ea. Încă de cînd era mică, mică de tot, era isteată. Cînd era mică-mică de tot, eu și Allie o luam cu noi în parc, mai ales duminica. Allie avea o barcă cu pînze pe care o fițfia de colo-colo duminica și o luam și pe Phoebe cu noi. Purta mănuși albe și mergea chiar între noi, ca o doamnă, mă-nțelegeți. Și cînd Allie și cu mine discutam despre tot felul de lucruri, Phoebe asculta. Uneori se întîmpla să uităm că era prin preajmă, fiind așa de mică, dar avea ea grijă să ne anunțe. Te întrerupea încontinuu. Îl înghiontea ușor pe Allie sau pe mine și întreba :

— Cine? Cine a zis asta? Bobby sau doamna?

La care noi îi spuneam cine ce-a zis și ea făcea :

— A!

Apoi asculta mai departe. Allie era și el mort după ea. Vreau să spun, și el o iubea. Acum are

zece ani, nu mai e chiar mică-mică, dar încă îi lasă pe toți cu gura căscată. Oricum, măcar pe ăia cu ceva în cap.

Să ne întoarcem. Ideea e că-ți venea să vorbești cu ea la telefon oricînd. Dar mă temeam c-ar răspunde ai mei și ar afla că sînt în New York, că m-au zburat de la Pencey și așa mai departe. Așa că am terminat să-mi bag cămașa în pantaloni. Apoi m-am făcut gata și am luat liftul pînă jos, să văd ce mai e pe acolo.

În afară de cîțiva tipi cu fețe de pești și cîteva blonde cu fețe de parașute, holul era aproape gol. Dar din Lavender Room se auzea cîntînd o formație, așa că am intrat. Nu era foarte aglomerat, dar tot mi-au dat o masă proastă, tocmai în fundul sălii. Ar fi trebuit să-i vîr sub nas un dolar șefului de sală. La New York, frate, banii vorbesc pe bune – fără glumă.

Formația cînta infect. Buddy Singer. Alămurile sunau foarte metalic, dar nu așa cum trebuie. Te zgîriau pe timpane. Bașca, erau foarte puțini oameni de-o seamă cu mine prin jur. De fapt, mai nimeni. Cei mai mulți erau boșorogi care ieșiseră să se dea mari cu gagica la toartă. Excepție făcea masa de lîngă mine. La masa de lîngă mine stăteau trei fete la vreo treizeci de ani. Toate trei erau nașparlii și purtau tustrele genul ăla de pălărie care strigă că nu sînt din New York, dar una, blonda, nu era tocmai rea. Oarecum drăguță, blonda. Am început să-i fac zîmbre, dar tocmai atunci a venit chelnerul să-mi ia comanda. Am cerut un whisky cu sifon și i-am spus să nu le amestece. Am zis chestia asta cît am putut de repede pentru că, dacă vorbești cu juma' de gură, își dau seama că

ai sub douăzeci și unu de ani și refuză să-ți vîndă băuturi alcoolice. Și tot am avut probleme cu tipul.

— Îmi pare rău, domnule, dar aveți ceva cu care să faceți dovada vîrstei? Poate permisul de conducere?

I-am aruncat o privire de gheață, ca și cum m-ar fi insultat pînă-n străfunduri, și l-am întrebat:

— Arăt eu mai mic de douăzeci și unu de ani?

— Îmi pare rău, domnule, dar avem...

— Bine, bine.

M-am gîndit s-o dau dracului de treabă.

— Adu-mi o Cola.

S-a îndepărtat, dar l-am chemat înapoi.

— Nu poți s-o îndoii cu un pic de rom sau ceva? l-am întrebat, cît am putut de drăguț. Nu pot să stau într-un loc așa nasol fără nimic la bord. Nu poți să-i pui un pic de rom sau ceva?

— Îmi pare foarte rău, domnule..., a zis și mi-a întors spatele.

Totuși, nu i-am purtat pică. Își pierde slujba dacă îi prinde cineva că vînd băutură minorilor. Și eu sînt minor, vezi bine.

Am început din nou să le arunc ocheade vrăjitoarelor de la masa de alături. Mai exact, blondei. Celelalte două erau bune doar dacă mureai de foame. Dar nu mă holbam ca mitocanu'. Le-am aruncat doar o privire de-aia, detașată. Și ce credeți că fac toate trei la chestia asta? Au început să chicotească, toantele. Probabil, în ideea că sînt prea tînăr ca să cîntăresc o femeie din priviri. Asta m-a enervat la culme – ai fi zis că voiam să mă însor cu ele sau cine știe ce... Ar fi trebuit să le dau în bălării după chestia asta, dar problema e că aveam un chef nebun să dansez. Îmi place

mult să dansez, câteodată, și asta era una din acele dăți. Așa că mă trezesc aplecându-mă spre ele și întrebându-le :

— Fetelor, vrea vreuna dintre voi să danseze ?

N-am fost grosolan sau ceva. De fapt, am fost chiar suav. Dar, fir-ar să fie, și chestia asta li s-a părut absolut delirantă, drept care s-au pus mai tare pe chicotit. Fără glumă, erau niște tute.

— Haideți! Dansez cu fiecare pe rînd. Bine? Ce ziceți? Haideți!

Chiar aveam chef să dansez.

În cele din urmă, blonda s-a ridicat să danseze cu mine, fiindcă era evident că de fapt cu ea vorbeam, și ne-am îndreptat spre ringul de dans. Pe celelalte două ciume le-a lovit damblaua de rîs la chestia asta. Ar fi trebuit să fiu chiar mangă să mă obolesc să mă uit la vreuna.

Dar a meritat. Blonda dansa de nu se poate. Era una dintre cele mai bune dansatoare cu care am dansat vreodată. Nu glumesc. Unele din fetele astea proaste grămadă pot să te lase cu gura căscată pe ringul de dans. O tipă deșteaptă ori o să încerce să te conducă ea pe tine pe ring jumate din timp sau, invers, dansează așa de prost, că mai bine stai la masă, te îmbeți cu ea și-ai terminat povestea.

— Ce bine dansezi! i-am zis blondei. Ar trebui să te faci dansatoare. Vorbesc serios. Am dansat cu o profesionistă o dată și tu ești de două ori mai bună. Ai auzit vreodată de Marco și Miranda ?

— Ce ?

Nici măcar nu mă asculta. Se uita în jur, prin toate colțurile localului.

— Te întrebam dacă ai auzit de Marco și Miranda.

— Nu știu. Nu. Nu știu.

— Sînt dansatori. Tipa e dansatoare. Totuși, nu e chiar trăsnet. Face tot ce trebuie, dar tot nu-i trăsnet. Știi cînd poți să spui de-o fată că dansează nemaipomenit?

— Ce-ai zis?

Tot nu mă asculta. Îi stătea mintea unde vrei, numai la mine nu.

— Ziceam, știi cînd poți să spui de-o fată că dansează nemaipomenit?

— Ă-hă.

— Păi, vezi unde-mi țin mîna pe spatele tău? Dacă simt că nu am nimic sub mîna – nu fund, nu picioare, nu nimic – atunci fata respectivă e o dansatoare nemaipomenită.

Tot nu asculta. Așa că am ignorat-o o vreme. Am dansat și-atît. Doamne, fata asta cu minte de găină știa să danseze de-adevăratelea. Buddy Singer și formația lui groaznică cîntau *Just One of Those Things* și nici măcar ei nu puteau s-o distrugă pe de-a-ntregul. E o melodie ritmată. N-am încercat nici o figură în timp ce dansam – mă enervează tipii care se rup în figuri ca să se dea în spectacol pe ringul de dans –, dar am învățat-o la greu și n-a pierdut pașii o clipă. Partea amuzantă e că-mi imaginam că-i face și ei plăcere, pînă cînd, deodată, a scos o remarcă absolut cretină.

— Io și prietenele mele l-am văzut pe Peter Lorre aseară, a zis. Actorul de film. În carne și oase. Cumpăra un ziar. E așa drăguțel...

— Ce noroc pe voi. Chiar, ce noroc! Știi ceva?